

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

13 iulie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Victor Boico, Ghenadie Plămădeală,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 12 noiembrie 2021 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 02 martie 2022, declarat de avocata Negru Cristina, în numele inculpatului

Gorea Petru XXXXXX.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i> <i>16.09.2021 - 12.11.2021,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>02.12.2021 - 02.03.2022,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>25.05.2022 - 13.07.2022.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal,

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 12 noiembrie 2021, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Gorea Petru a fost condamnat în baza art. 174 alin. (1) Cod penal la 2 ani închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 2 ani, cu obligarea să presteze 60 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 5820 lei.

2. Instanța de fond a constatat că în perioada cuprinsă între lunile ianuarie-aprilie 2021, inculpatul Gorea Petru, având intenția întreținerii raportului sexual, altul decât violul, cu o persoană despre care știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, a întreținut la domiciliul său, amplasat în XXXXXX, XXXXXX XXXXX XX, unde locuia temporar, multiple rapoarte sexuale cu minora XXXXXX XXXXXX, născută la XXXXXX, cu acordul ultimei. Drept urmare a întreținerii

raporturilor sexuale, la 30.06.2021 s-a constatat că XXXXXX XXXXXX este însărcinată, termenul fiind de 13 săptămâni și 3 zile.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Astfel, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, ca raportul sexual altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani.

Referitor la cererea apărării privind încetarea procesului în privința inculpatului, se atestă că potrivit art. 174 alin. (2) Cod penal, persoana care a săvârșit fapta prevăzută la alin. (1) nu este pasibilă de răspundere penală dacă este la nivel apropiat cu victima în ceea ce privește vârsta și dezvoltarea fizică și psihică.

A fost constatat că inculpatul, născut la XXXXXX, a întreținut relații sexuale pe parcursul a patru luni cu minora XXXXXX, născută la XXXXXX, având la momentul comiterii infracțiunii (ianuarie 2021 - aprilie 2021) vârsta de 15 ani, împrejurare despre care inculpatul a cunoscut de la începutul relației.

Totodată, dispozițiile alin. (2) art. 174 Cod penal sunt aplicabile numai dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiții: făptuitorul și victima sunt la nivel apropiat în ceea ce privește vârsta; făptuitorul și victima sunt la nivel apropiat în ceea ce privește dezvoltarea psihică și făptuitorul și victima sunt la nivel apropiat în ceea ce privește dezvoltarea fizică.

Deci, cunoscând că partea vătămată minoră avea 15 ani și era elevă, inculpatul a solicitat permisiunea părinților ultimei de a locui împreună, înștiințând și propriii părinți despre această intenție.

Faptul că diferența de vârstă dintre inculpat și partea vătămată minoră, la momentul comiterii infracțiunii imputate, era de aproximativ 9 ani, exclude apropierea dintre cei doi atât fizic, cât și psihic, cu atât mai mult - apropierea în ceea ce privește vârsta, împrejurări în care nu sunt aplicabile prevederile art. 174 alin. (2) Cod penal, inculpatul urmând să poarte răspundere în temeiul art. 174 alin. (1) Cod penal.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 62, 75 și 90 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată și beneficiază de reducerea limitelor pedepsei în temeiul art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, precum și de atitudinea corectă a acestuia față de infracțiunea comisă, că anterior nu a fost atras la răspundere penală sau contravențională, nu se află la evidența medicului psihiatru sau narcolog, se caracterizează pozitiv, ca circumstanță atenuantă fiind stabilită căința sinceră, că lipsesc circumstanțe agravante, concluzionând oportun a-i aplica pedeapsa închisorii, cu suspendarea condiționată a executării ei, în temeiul art. 90 Cod penal, inculpatul fiind obligat să presteze muncă neremunerată în folosul comunității pe durata perioadei de probațiune, potrivit cu art. 90 alin. 6 lit. g) Cod penal.

3. Avocata Negru Cristina a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie liberat de răspundere penală în temeiul art. 174 alin. (2) Cod penal.

Apelanta a invocat că instanța a omis că inculpatul este la nivel apropiat cu victima în ceea ce privește dezvoltarea fizică și psihică, că potrivit raportului de constatare nr. 202126D0093 din 30.06.2021, la partea vătămată nu au fost depistate

careva leziuni corporale, la evidență cu boli cronice și venerice nu se află, sarcină, iar prin raportul de expertiză judiciară nr. 63 din 25.08.2021 a fost stabilit că victima nu prezintă indici ai unui abuz sexual, a perceput corect acțiunile inculpatului în raport cu propria sa persoană, că lipsesc pretenții materiale și morale, că nu au fost constatate circumstanțe agravante.

Or, a fost demonstrat că relațiile dintre inculpat și partea vătămată au fost benevole, conștiente, fără careva presiuni, cu binecuvântarea părinților părții vătămate. Inculpatul și partea vătămată doreau crearea unei familii și nașterea unui copil, iar despre vârsta ultimei, inculpatul a aflat la serbarea zilei de naștere a acesteia.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 02 martie 2022, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a constatat că în baza probelor administrate, acțiunile inculpatului întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal, sentința primei instanțe nefiind contestată în această parte, în apelul apărării fiind solicitată liberarea inculpatului de răspundere penală în temeiul art. 174 alin. (2) Cod penal.

Potrivit art. 174 alin. (2) Cod penal, persoana care a săvârșit fapta prevăzută la alin. (1) nu este pasibilă de răspundere penală dacă este la nivel apropiat cu victima în ceea ce privește vârsta și dezvoltarea fizică și psihică.

Astfel, a fost constatat că inculpatul, născut la XXXXXX , a întreținut relații sexuale pe parcursul a patru luni cu minora XXXXXX XXXXXX, născută la XXXXXX, care, la momentul comiterii infracțiunii (ianuarie 2021 - aprilie 2021) avea 15 ani, fapt despre care inculpatul a cunoscut de la începutul relației.

Totodată, prevederile art. 174 alin. (2) Cod penal sunt aplicabile numai dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiții: făptuitorul și victima sunt la nivel apropiat în ceea ce privește vârsta; făptuitorul și victima sunt la nivel apropiat în ceea ce privește dezvoltarea psihică și făptuitorul și victima sunt la nivel apropiat în ceea ce privește dezvoltarea fizică.

Or, cunoscând că partea vătămată minoră are 15 ani și este elevă la liceu, inculpatul a solicitat permisiunea părinților ultimei de a locui împreună, înștiințând și propriii părinți despre această intenție.

Diferența de vârstă dintre inculpat și partea vătămată minoră, care la momentul comiterii infracțiunii era de aproximativ 9 ani, exclude apropierea dintre cei doi atât fizic, cât și psihic, cu atât mai mult - apropierea în ceea ce privește vârsta.

Prin urmare, sunt irelevante afirmațiile apărării că inculpatul este la nivel apropiat cu victima în ceea ce privește dezvoltarea fizică și psihică, relațiile dintre ei erau benevole, conștiente, fără careva presiuni, cu binecuvântarea părinților părții vătămate, că aceștia doreau crearea unei familii și nașterea unui copil, or, nu au fost întrunite în mod cumulativ condițiile stipulate la art. 174 alin. (2) Cod penal, aceste dispoziții nefiind aplicabile în speță, inculpatul urmând să poarte răspundere în temeiul art. 174 alin. (1) Cod penal.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 62, 75 și 90 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, soluția fiind întemeiată pe asigurarea principiului aplicării unei pedepse echitabile, pornind de la evaluarea gradului influenței pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării

inculpatului, apreciind obiectiv toate circumstanțele cauzei, iar pedeapsa aplicată nu reprezintă o represiune excesivă, ci justifică atât reeducarea inculpatului, cât și menținerea ordinii de drept, în conformitate cu scopul preventiv sancționator al pedepsei.

5. Avocata Negru Cristina declară recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei instanței de apel și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie liberat de răspundere penală în temeiul art. 174 alin. (2) Cod penal.

Recurenta invocă că la examinarea cauzei a fost omisă că inculpatul este la nivel apropiat cu victima în ceea ce privește dezvoltarea fizică și psihică, că potrivit raportului de constatare nr. 202126D0093 din 30.06.2021, la partea vătămată nu au fost depistate careva leziuni corporale, la evidență cu boli cronice și venerice nu se află, sarcină, iar prin raportul de expertiză judiciară nr. 63 din 25.08.2021 a fost stabilit că victima nu prezintă indicii ai unui abuz sexual, a perceput corect acțiunile inculpatului în raport cu propria sa persoană, că lipsesc pretenții materiale și morale, că nu au fost constatate circumstanțe agravante.

Or, a fost demonstrat că relațiile dintre inculpat și partea vătămată au fost benevole, conștiente, fără careva presiuni, cu binecuvântarea părinților părții vătămate. Inculpatul și partea vătămată doreau crearea unei familii și nașterea unui copil, iar despre vârsta ultimei, inculpatul a aflat la serbarea zilei de naștere a acesteia.

Pe lângă aceasta, în vederea eliberării răspunderii penale a inculpatului, prin prisma prevederilor art. 174 alin. (2) Cod penal, a fost solicitată efectuarea expertizei medico-legale pentru a stabili dacă este la nivel apropiat inculpatul cu partea vătămată în ce privește vârsta, dezvoltarea fizică și psihică.

Însă, toate argumentele inculpatului, confirmate de partea vătămată, au fost ignorate, or, partea vătămată a indicat că acesta cunoștea vârsta ei, data de naștere fiind indicată în rețelele de socializare prin care au făcut cunoștință.

Însă, inculpatul nu a atras atenție la data de naștere a părții vătămate, ci la personalitatea ei, din fotografiile afișate fiind imposibil de apreciat că este o minoră.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 449-449 CPP.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat niciun temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind

omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității hotărârii contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Mai mult, recursul ordinar este fondat, neclar și confuz, pe prevederile *art. 449-449 CPP*, ce constituie, însă, temeiuri pentru un recurs împotriva hotărârilor judecătorești pentru care nu este prevăzută calea de atac apelul, deci sunt improprii speței (*pct. 2.-5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Ori, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, conform art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de formă și de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele indicând argumentat și detaliat motivele pentru care au respins versiunile și dovezile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 174 alin. (1) Cod penal, totodată nefiind stabilite temeiuri de aplicare a prevederilor art. 174 alin. (2) Cod penal în privința inculpatului (*pct. 2., 4. din decizie*).

Soluția instanței coroborează și cu jurisprudența națională conform căreia, art. 174 alin. (2) Cod penal prescrie că persoana care a săvârșit fapta prevăzută la alin. (1) nu este pasibilă de răspundere penală dacă este la nivel apropiat cu victima în ceea ce privește vârsta și dezvoltarea fizică și psihică. Astfel, prevederile art. 174 alin. (2) Cod penal sunt aplicabile numai dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiții: a) făptuitorul și victima sunt la nivel apropiat în ceea ce privește vârsta, b)

făptuitorul și victima sunt la nivel apropiat în ceea ce privește dezvoltarea psihică, c) făptuitorul și victima sunt la nivel apropiat în ceea ce privește dezvoltarea fizică. Dacă lipsește măcar una din aceste condiții, făptuitorul nu va putea beneficia de liberarea de răspundere penală. Prezența ultimilor două condiții poate fi atestată doar pe cale expertizei judiciare.

Pe lângă argumentele concludente ale instanțelor privind neîntrunirea condițiilor prevăzute de art. 174 alin. (2) Cod penal, în speță lipsește și o expertiză judiciară în aspectul vizat.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Deci, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul nominalizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Negru Cristina, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 02 martie 2022, în privința inculpatului Gorea Petru XXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 12 august 2022.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Victor Boico

Ghenadie Plămădeală